

Sygn. akt I CSK 26/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku A. S.

przy uczestnictwie M. O., P. S.

i miasta W.

o stwierdzenie nabycia własności nieuchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika miasta W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 26 sierpnia 2015 r., sygn. akt IV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2016 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację uczestnika m. W. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 16 lipca 2014 r., mocą którego stwierdzone zostało na wniosek A. S., że uczestnik P. S. nabył przez zasiedzenie prawo własności nieruchomości położonej w W., składającej się ze szczegółowo opisanych działek. Podstawą zasiedzenia były art. 172 i nast. k.c. Oddalając apelację Sąd Okręgowy podzielił zasadnicze ustalenia faktyczne i ocenę prawną dokonane przez Sąd pierwszej instancji, rozważając szczegółowo przesłankę samoistnego posiadania w złej wierze wykonywanego przez poprzedników prawnych zasiadającego i uznając tę przesłankę za wypełnioną w niniejszej sprawie.

W skardze kasacyjnej uczestnik m. W. zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie w zaskarżonym postanowieniu przepisów prawa materialnego, tj. art. 172, 336 i 339 w związku z art. 6 k.c. oraz naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 231 i 233 k.p.c. Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i oddalenie wniosku, ewentualnie o uchylenie tego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, w każdym przypadku rozstrzygając o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, ze względu na brak spełnienia warunków prawnych określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem skarżący wnosząc o przyjęcie skargi winien wskazać i uzasadnić spełnienie przynajmniej jednej z czterech przesłanek: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W tym celu skarga winna zawierać odrębny wniosek i jego uzasadnienie, poza uzasadnieniem zarzutów skargi (art. 398⁴ § 2 k.p.c.)

Wniesiona skarga kasacyjna, w uzasadnieniu z trudem spełniła wymagania formalne, gdyż skarżący nie odwołał się wprost do wskazanych przesłanek przyjęcia skargi i nie zamieścił wyraźnego uzasadnienia wniosku. Podał, że istotne

znaczenie ma wypowiedzenie się Sądu Najwyższego co do skutecznego wobec właściciela uzewnętrznienia zmiany charakteru posiadania, co wystąpiło, zdaniem skarżącego w niniejszej sprawie w sposób wymagający rozpatrzenia w postępowaniu kasacyjnym. Nie zostało to jednak uzasadnione, poza nawiązywaniem do stanu faktycznego i kwestionowaniem ustaleń w sposób, który w skardze kasacyjnej jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Wskazał ponadto, że skarga „jest oczywiście zasadna z uwagi na pogwałcenie przez Sąd Okręgowy art. 339 k.c. w związku z art. 6 k.c. – poprzez przyjęcie, iż posiadaczom zależnym przysługuje domniemanie samoistności posiadania, a na właścicielu spoczywa ciężar obalenia tego domniemania, co zaważyło na rozstrzygnięciu”. Twierdzeniu temu również nie towarzyszy żadne uzasadnienie, tylko odwołanie się i własna interpretacja ustaleń faktycznych. Nie można więc prezentować stanowiska o oczywistej zasadności skargi na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż przesłanka ta jest spełniona wtedy, gdy są ewidentne i rażące naruszenia swobody dokonywania ocen przez sąd wobec ustalonego stanu faktycznego.

Uzasadnienie Sądu drugiej instancji jest solidne i wyczerpujące, a z motywów skargi nie można wywieść żadnych okoliczności, które by potwierdzały oczywistość wad rozstrzygnięcia. Dotyczy to zwłaszcza zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten pozostaje z zasady poza zakresem kontroli Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym, gdyż łączy się z oceną dowodów przy ustalaniu stanu faktycznego. Skarżący powołał art. 233 § 1 k.p.c., jak się wydaje błędnie, skoro nie kwestionuje samej oceny dowodów, tylko sposób dokonania subsumpcji. Kwestia ta ma jednak ocenny charakter i pozostaje w takich sprawach, jak objęta przedmiotem rozpoznawanej sprawy w gestii sądu, nie może więc odpowiadać przesłance oczywistej zasadności skargi.

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.

